

Sygn. akt I ACa 369/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Małgorzata Rybicka – Pakuła

Sędzia SA – Bogdan Świerczakowski (spr.)

Sędzia SO del. – Tomasz Szanciło

Protokolant – st. sekr. sąd Aneta Zembrzuska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) F. K. sp. j. w N.

przeciwko R. G.

o wydanie i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt XXVI GC 40/12

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie drugim w części, w ten sposób, że zasądza od R. G. na rzecz (...) F. K. sp. j. w N. kwotę 27.157,18 zł (dwadzieścia siedem tysięcy sto pięćdziesiąt siedem złotych i osiemnaście groszy),

b) w punkcie trzecim w ten sposób, że zasądza od R. G. na rzecz (...) F. K. sp. j. w N. kwotę 16.498,40 zł (szesnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt osiem złotych i czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od R. G. na rzecz (...) F. K. sp. j. w N. kwotę 1.889,40 (tysiąc osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 369/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanemu R. G., aby wydał powódce – (...) spółce jawnej w K. samochód ciężarowy – ciągnik siodłowy marki M. nr rejestracyjny (...) wraz z naczepą B. o nr rejestracyjnym (...) wraz ze wszystkimi

przynależnościami i oddalił powództwo o zapłatę kwoty 58.260 zł wraz z ustawowymi odsetkami, znosząc wzajemnie między stronami koszty procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

Nie później niż do dnia 22 października 2007r. strony zawarły przedwstępną umowę sprzedaży ciągnika siodłowego wraz z naczepą. Tytułem zaliczki R. G. uiścił na rzecz pozwanego kwotę 100.000 zł. Strony ustaliły, że przyrzeczona umowa sprzedaży zawarta będzie po okresie dzierżawy za łączną cenę 210.000 zł oraz, że w przypadku zawarcia umowy przyrzeczonej, czynsz płacony za dzierżawę będzie zaliczony na poczet ceny.

W dniu 22 października 2007r. strony zawarły umowę dzierżawy przedmiotowego ciągnika na okres 16 miesięcy, czynsz został ustalony na 3.000 zł, koszty ubezpieczenia i eksploatacji ponosić miał pozwany. Pojazd z naczepą został wydany R. G..

W dniu 21 lutego 2008 r. pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 1.300 zł tytułem faktury (...) - faktura na kwotę 3.660 zł.

W dniu 31 grudnia 2008 r. pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 3.660 zł, regulując w ten sposób całą należność wynikającą z faktury nr (...).

Pozwany nie zapłacił należnego czynszu z faktur (...) i częściowo za fakturę (...) – 2.360 zł. Suma nie zapłaconych należności wyniosła 26.820 zł.

Pozwany świadczył na rzecz powoda usługi transportowe, za które wystawił faktury nr (...) na kwotę 4.897,57 zł, (...) na kwotę 2.394,86 zł, (...) na kwotę 2.242,60, (...) na kwotę 2.296,53 zł i (...) na kwotę 1.947,12 zł. Łącznie należność z tych faktur wynosiła 14.362.82 zł.

R. G. w odpowiedzi na pozew złożył oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności na kwotę 14.362.82 zł. oraz wierzytelności o zwrot zaliczki na kwotę 100.000 zł.

Pełnomocnik pozwanego dysponował pełnomocnictwem materialno-prawnym do złożenia oświadczenia o potrąceniu. (twierdzenia pozwanego w zw. z art. 231 k.p.c.)

Umowa dzierżawy nie została przedłużona, a przyrzeczona umowa sprzedaży nie została zawarta.

Pojazd z naczepą pozostał w posiadaniu pozwanego i był dalej bezumownie przez niego używany.

Na zasadach analogicznych do dotychczasowej dzierżawy powód mógłby w okresie od marca do sierpnia 2009 roku uzyskać miesięczny czynsz w wysokości 3.450 zł, co w sumie daje za okres 6 miesięcy kwotę 14.700 zł (opinia biegłego k.150-162).

Kierując się względami doświadczenia życiowego i oceniając stanowiska stron Sąd doszedł do przekonania, że zawarte zostały dwie umowy: przedwstępna umowa sprzedaży ciągnika i umowa dzierżawy. Gdyby wolą stron była sprzedaż ruchomości to pozwany uważałby się za jej właściciela. Postawa pozwanego w postępowaniu przed sądem świadczy o tym, strony w istocie uzgodniły, że sporna ruchomość zostanie pozwanemu w określonym czasie sprzedana za ustaloną cenę, na poczet której miał być zaliczony zapłacony czynsz, jak również zaliczka. W odpowiedzi na pozew sam stwierdził, że do zawarcia umowy sprzedaży nie doszło z uwagi na zmianę stanowiska powoda, który po upływie okresu dzierżawy zażądał wyższej kwoty. Poza tym nie sprzeciwiał się żądaniu wydania pojazdu. O tym, że nie doszło do sprzedaży przekonują także zeznania słuchanego w charakterze strony współnika powoda (k.132). Na okres do zawarcia umowy przyrzeczonej zawarły również umowę dzierżawy.

Sąd nie dał wiary powodowi w zakresie, w jakim twierdzi on, że kwota 100.000 zł. została mu wpłacona tytułem kaucji związanej z umową dzierżawy. Po pierwsze stanowisko strony powodowej w zakresie charakteru przedmiotowej kwoty nie jest konsekwentne w toku procesu. Początkowo powód twierdził, że skoro kwota ta została wpłacona na prywatne konto współnika powoda, to nie jest powiązana ze sprawą. Następnie, że jest to kaucja wpłacona tytułem zabezpieczenia na poczet ewentualnych szkód w wydzierżawionej ruchomości. Zdaniem Sądu doświadczenie życiowe wskazuje na to, iż w sytuacji gdy pojazd mechaniczny jest ubezpieczony na koszt pozwanego, wpłacanie kaucji rzędu 1/3 ceny wartości nowego pojazdu, a około 60% wartości pojazdu na dzień 1 marca 2009 r. byłoby zupełnie nieuzasadnione. Dużo bardziej wiarygodna jest wersja, że pozwany wpłacił zaliczkę na poczet przyszłej sprzedaży, natomiast dla uniknięcia problemów z rozliczeniem funduszy pomocowych kwota została nazwana na przelewie kaucją.

Sąd uczynił podstawą swoich ustaleń również dowody z dokumentów przedstawionych przez pozwanego na okoliczność świadczenia usług transportowych i zapłaty za faktury (...). Strona powodowa nie wypowiedziała się w tym zakresie.

Kierując się regułą wskazaną w art. 231 k.p.c., Sąd doszedł do przekonania, że składając w imieniu pozwanego oświadczenie o potrąceniu, pełnomocnik dysponował także pełnomocnictwem materialno-prawnym. Forma pisemna nie jest niezbędna dla przedmiotowego pełnomocnictwa, toteż bez znaczenia pozostaje pominięcie, jako spóźnionego, wniosku dowodowego w postaci pełnomocnictwa pisemnego (k. 129). Sąd powołał się nadto na uzasadnienie wyroku z dnia 4 lutego 2004 r. I CK 181/03, w którym Sąd Najwyższy wskazał, że podniesienie zarzutu potrącenia w odpowiedzi na pozew jest równoznaczne ze złożeniem oświadczenia o potrąceniu, jeżeli takie oświadczenie nie zostało złożone wcześniej oraz, że również w przypadku zastępowania strony przez pełnomocnika procesowego założenie celowego działania mocodawcy w kierunku wygrania procesu pozwala przyjąć, że zakresem umocowania strona objęła także złożenie w jej imieniu określonego oświadczenia woli, jeśli jest to niezbędne w ramach obrony jej praw w procesie. Analogicznie Sąd przyjął, że w sytuacji gdy profesjonalny pełnomocnik powoda nie dysponował pełnomocnictwem do odbioru oświadczenia o potrąceniu, to działając jako posłaniec, oświadczenie to przekazał swojemu mocodawcy i doszło ono do powoda niezwłocznie po doręczeniu odpisu pozwu pełnomocnikowi powoda. Pełnomocnik powoda nie twierdził, że oświadczenia tego nie przekazał powodowi, a jedynie, że nie dysponował pełnomocnictwem do obioru tego oświadczenia.

Sąd również uczynił podstawą swoich ustaleń opinię biegłego, szczegółowo uzasadnioną, rzetelną i przekonującą.

Sąd nie oparł się natomiast na piśmie z dnia 21 sierpnia 2008r., zawierającym oświadczenie o potrąceniu, gdyż brak jest dowodu, że pismo to zostało wysłane i odebrane przez powoda.

Oceniając roszczenie Sąd uznał, że powód słusznie domaga się zwrotu swojej własności. Roszczenie to jest usprawiedliwione zarówno na podstawie art. 705 k.c., a jak i art. 222 k.c. W sytuacji gdy strony zawarły jedynie przedwstępną umowę sprzedaży zestawu - ciągnika siodłowego z naczepą, a do umowy przyrzeczonej nie doszło, pozwany zobowiązany jest zwrócić przedmiot dzierżawy wydzierżawiającemu będącemu jednocześnie właścicielem rzeczy.

Odmienne przedstawia się natomiast zdaniem Sądu I instancji ocena zasadności roszczenia o zapłatę. Powód domagał się kwoty 32.940 zł z tytułu niezapłaconych faktur nr (...), wystawionych z tytułu dzierżawy. Jak wyżej ustalono pozwany przedstawił dowód częściowej zapłaty za fakturę (...) oraz zapłaty za fakturę (...). Łączna kwota niezapłaconych należności czynszowych za okres obowiązywania umowy to 26.820 zł. Niezasadnie strona powodowa wystawiła faktury za czynsz dzierżawy w miesiącu marcu i kwietniu 2009r. Powód nie miał podstaw do wystawienia tych

faktur, gdyż umowa dzierżawy na podstawie, której wystawiał faktury już nie obowiązywała. Roszczenie powoda dotyczące wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy w okresie od marca do sierpnia 2009r. jest usprawiedliwione co do zasady, ale kwota czynszu w wysokości 4.500 zł w ocenie sądu jest zawyżona. Wdzierżawiając ciągnik siodłowy z naczepą, na zasadach takich jak w umowie z dnia 22 października 2007r., w okresie od marca do sierpnia 2009r. powód mógłby uzyskać na wolnym rynku miesięczny czynsz w wysokości 3.450 zł. W sumie należna powodowi na podstawie art. 225 w zw. z art. 230 k.c. kwota z tytułu bezumownego korzystania wynosi 14.700 zł. Tym samym łączna kwota należna powodowi tytułem zapłaty, gdyby nie podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia, wynosi 41.520 zł

Wobec niezwarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży pozwanemu należał się zwrot zaliczki w kwocie 100.000 zł. na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Pozwany skutecznie podniósł w odpowiedzi na pozew zarzut potrącenia wskazanych wierzytelności, gdyż zostały one udowodnione dokumentami stosownie do dyspozycji art. 47914§ 4 k.p.c. - fakturami VAT oraz dowodem wpłaty zaliczki. Wszystkie wierzytelności są pieniężne, wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem. Tym samym wierzytelność powoda uległa umorzeniu w całości, podobnie wierzytelność pozwanego o zapłatę należności za usługi transportowe oraz wierzytelność o zwrot zaliczki do kwoty 27.157,18 zł (art. 498 § 2 k.c.)

Z tych względów Sąd oddalił w całości powództwo o zapłatę. Orzeczenie o kosztach zapadło na podstawie art. 100 k.p.c.

Powód wniósł apelację, skarżąc wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 41.520 zł. Zarzucił:

1. błąd istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawę materiałem dowodowym poprzez:

1.1 uznanie, iż świadczenie pieniężne spełnione przez pozwanego na rzecz powoda pod tytułem „kaucja”, stanowiło zaliczkę na poczet ewentualnej przyszłej umowy sprzedaży pojazdu oraz naczepy,

1.2 ustalenie, iż pełnomocnik procesowy powoda, działając jako „posłaniec” przekazał powodowi treść oświadczenia woli pozwanego o potrąceniu wzajemnej wierzytelności,

1.3 ustalenie, iż pełnomocnik procesowy pozwanego dysponował pełnomocnictwem materialnoprawnym do złożenia oświadczenia o potrąceniu, w sytuacji gdy po wniesieniu odpowiedzi na pozew uzupełniał on swe pełnomocnictwo przedstawiając dokument pełnomocnictwa materialnoprawnego do złożenia oświadczenia o potrąceniu, które miało inny zakres niż pełnomocnictwo procesowe przedstawione w załączeniu do odpowiedzi na pozew;

2. naruszenie przez Sąd przepisów prawa procesowego, które miało zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia:

2.1 art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

2.1.1 ustalenie, iż pozwany na podstawie przedstawionych w niniejszej sprawie faktur VAT skutecznie udowodnił istnienie po jego stronie wierzytelności nadających się do potrącenia,

2.1.2 uznanie za wiarygodny dowodu z przesłuchania pozwanego, w zakresie w jakim strona twierdziła, iż pomimo ujawnienia rzeczywistej woli spełnienia świadczenia w wysokości 100.000 zł w tytule przelewu („kaucja”), wpłacił on tę sumę pieniężną pod tytułem zaliczki na poczet przyszłej ceny sprzedaży,

2.1.3 ustalenie na podstawie dowodów z opinii biegłego oraz przesłuchania pozwanego i powoda, iż strony zawarły ustną przedwstępną umowę sprzedaży;

2.2 art. 231 k.p.c. poprzez konstruowanie domniemania faktycznego, w zakresie istnienia uprawnienia pełnomocnika procesowego pozwanego do złożenia oświadczenia o potrąceniu oraz statusu pełnomocnika procesowego powoda jako posłańca przekazującego oświadczenie woli pozwanego o potrąceniu w oparciu od podstawę domniemania, która nie była ustalona w sposób bezsporny;

2.3 art. 316 k.p.c. poprzez uwzględnienie zarzutu procesowego potrącenia w sytuacji, gdy stan rzeczy w chwili zamknięcia rozprawy nie stwarzał stanu wzajemnego umorzenia wierzytelności stron, wobec braku złożenia przez pozwanego skutecznego oświadczenia o potrąceniu;

2.4 art. 47914 k.p.c. poprzez ustalenie istnienia wierzytelności zgłoszonej przez pozwanego do potrącenia pomimo tego, iż nie była ona wykazana dowodami z właściwych dokumentów, w szczególności pozwany nie wykazał, iż jego wierzytelność była bezsporna;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego:

3.1 art 498 k.c. w związku z art 61 k.c., przez błędne zastosowanie i ustalenie przez Sąd I instancji, że oświadczenie pozwanego o potrąceniu skutecznie dotarło do powoda i wywołało skutki prawne;

3.2 art 498 k.c. w związku z art 455 k.c., przez błędne zastosowanie i ustalenie, że wierzytelności przedstawione przez pozwanego (wierzytelność z tytułu zwrotu kaucji) były wymagalne;

3.3 art 498 k.c., przez błędne zastosowanie i ustalenie, że wierzytelności przedstawione przez pozwanego do potrącenia były bezsporne;

3.4 art. 91 k.p.c., przez błędne zastosowanie i ustalenie, że pełnomocnictwo procesowe nie zawierające szczególnego uprawnienia do składania materialnoprawnych oświadczeń uprawniało do złożenia oświadczenia o potrąceniu, które zostało wywnioskowane przez Sąd I instancji z procesowego zarzutu potrącenia na zasadzie określonej w przepisie art 231 k.p.c.,

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 41.520 zł oraz odpowiednią zmianę rozstrzygnięcia o kosztach i zasądzenie kosztów za postępowanie apelacyjne, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów od powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Niniejszy pozew, w sprawie gospodarczej, wniesiony w dniu 31 sierpnia 2009r., był rozpoznawany w postępowaniu odrębnym, co implikowało konieczność uwzględnienia reguł zawartych m.in. w art. 47914 k.p.c. Powód trafnie zarzucił naruszenie tego przepisu, a w szczególności jego § 4, zgodnie z którym w toku postępowania do potrącenia mogły być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami. Trzeba zarazem zaznaczyć, że przytoczona regulacja, wprowadzona z dniem 20 marca 2007 r., nawiązuje wprost do redakcyjnego ujęcia uregulowania kwestii dopuszczalności przedstawiania do potrącenia wierzytelności w postępowaniu nakazowym, co oznacza, że odnosi się tylko do potrącenia dokonanego w toku procesu, nie obejmuje zaś przypadku powołania się na oświadczenie materialnoprawne o potrąceniu złożone przed doręczeniem

pozwanemu odpisu pozwu (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., III CZP 56/05, OSNC 2006/7-8/119).

Podniesienie w odpowiedzi na pozew zarzutu potrącenia wierzytelności w kwocie 100.000 zł (do wysokości 30.990,06 zł) nie mogło być skuteczne, ponieważ nie zostało udowodnione dokumentami. Udowodnienie wierzytelności dokumentem powinno obejmować zarówno jej istnienie, jak i wysokość, bez potrzeby sięgania do innego rodzaju dowodów. Tylko w takim przypadku można mówić o usprawnieniu przebiegu postępowania, co było celem wprowadzenia owego ograniczenia. Potrącone mogły być tylko takie wierzytelności, w stosunku do których nie ma wątpliwości zarówno co do jej istnienia, jak i wysokości (por. M. Olczyk Komentarz do zmiany art. 47914 k.p.c., LEX/el. 2008 stan prawny: 2007-11-22).

Przedstawiony dowód wpłaty dokumentuje uiszczenie „kaucji do umowy z dnia 22.X.2007r.” w wysokości 100.000 zł (k.76). Nie dowodzi zapłaty ceny nabycia samochodu z naczepą, jak to wywodzono w odpowiedzi na pozew, ani też wpłacenia zaliczki na poczet ceny, jak ustalił Sąd Okręgowy. W dodatku dokumentuje wpłatę na konto F. K., a (...) spółki jawnej (...). Nie zostało z kolei wykazane, by wpłata ta, traktowana zgodnie z tytułem wpłaty jako kaucja, podlegała zwrotowi na rzecz pozwanego i roszczenie z tego tytułu było wymagalne, już choćby z tej racji, że nie doszło jeszcze do zwrotu przedmiotu umowy, a stan techniczny pojazdu według powoda uniemożliwia normalne użytkowanie (oświadczenie pełnomocnika powoda – k.317). W takiej sytuacji, ze względu na treść art. 47914 § 4 k.p.c., brak było podstaw do uwzględnienia wskazanego zarzutu potrącenia kwoty 100.000 zł, bez względu na fakt, że został zgłoszony przez pełnomocnika procesowego, co nawiasem mówiąc, także zostało trafnie zakwestionowane w apelacji.

Procesowe potrącenie kwoty 14.362,82 zł również nie mogło zostać uwzględnione, choć z zupełnie innej przyczyny - doszło wcześniej do złożenia przez pozwanego skutecznego oświadczenia o charakterze materialnoprawnym, o czym świadczą dokumenty dołączone do odpowiedzi na pozew. Składają się na nie faktury i pokwitowania przewozów oraz pismo sporządzone przed zawiśnięciem niniejszego sporu, w sprawie kompensaty (k.79-91). Jak to już zaznaczono, oświadczenie to nie podlega ocenie w płaszczyźnie wymogów z art. 47914 § 4 k.p.c. Na przeszkodzie stwierdzeniu, że doszło do potrącenia nie stoi okoliczność, że pozwany nie dołączył dowodu doręczenia oświadczenia z 21 sierpnia 2008 r. Decydujące znaczenie ma fakt, że powód w toku procesu nie zaprzeczył twierdzeniu o otrzymaniu oświadczenia, ani też istnieniu objętych nim wierzytelności. W piśmie datowanym na 6 sierpnia 2010 r. odniósł się tylko do potrącenia kwoty 100.000 zł (k.93-95). Istnieją więc podstawy, by ustalić przy zastosowaniu art. 230 k.p.c., że doszło do doręczenia oświadczenia, w ciągu tygodnia (art. 231 k.p.c.), a więc 13 sierpnia 2010 r. i w konsekwencji do wzajemnego umorzenia wierzytelności stron odnośnie kwoty 14.362,82 zł. Sąd Apelacyjny przyjmuje zarazem za własne ustalenie Sądu I instancji, że pozwany świadczył na rzecz powoda usługi transportowe, za które wystawił pięć faktur opisanych w motywach rozstrzygnięcia oraz, że nie uzyskał za nie zapłaty.

Pozwany od początku procesu nie kwestionował co do zasady roszczenia powoda o zapłatę czynszu dzierżawnego i wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z samochodu a jedynie podważał wysokość roszczenia, co zresztą okazało się skuteczne. Kwoty ostatecznie ustalone przez Sąd: odpowiednio 26.820 zł tytułem czynszu i 14.700 zł za bezumowne korzystanie, mają oparcie w umowie stron (k.21-22) i w opinii biegłego M. K. (k.150-159) i także w tym zakresie, jak i odnośnie zawarcia między stronami umowy dzierżawy, Sąd Apelacyjny aprobuje podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Reasumując, powód wykazał powstanie wierzytelności względem pozwanego w wysokości 41.520 zł, która w części, a więc co do kwoty 14.362,82 zł, uległa umorzeniu, na skutek złożenia przez

pozwanego mającego materialnoprawny charakter, oświadczenia o potrąceniu (art. 498 k.c.). Pozostało więc do zasądzenia 27.157,18 zł, bez odsetek, ponieważ żądanie zawarte we wniosku apelacyjnym obejmowało tylko należność główną.

Z przedstawionych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. Orzeczenie o kosztach za obie instancje zapadło przy zastosowaniu art. 100 k.p.c. Za pierwszą instancję zostały obliczone przy uwzględnieniu faktu, że powód wygrał w 85 %, co wynika z relacji pomiędzy wartością roszczeń ostatecznie uwzględnionych (150.000 zł + 27.157,18 zł = 177.157,18 zł) a roszczeń ogółem dochodzonych w sprawie (150.000 zł + 58.260 zł = 208.260 zł) i przy uwzględnieniu, że powód poniósł koszty w łącznej wysokości 20.695,20 zł (10.413 + 7.217 + 3.000 + 65,20) a pozwany 7.217 zł. W drugiej instancji powód wygrał w 65 %. Poniósł koszty w postaci wynagrodzenia radcy prawnego i koszty sądowe, zaś pozwany koszty wynagrodzenia adwokackiego.